

попълнены, добавилъ му е свое то значение (кое, какъ то видѣхме, въ общѣ е тройно).

Тука е тайна та първобытнаго ꙗзыка въ едносложие то, нѣ ако искаме да идиме юште по-надалѣчь, до онаѣ границѣ отъ коѣхъ то по-нататакъ вѣкы не можи ся оти, тогава дохождаме съ разложение то до съставенѣе то, по чьловѣшки тѣ орѣды, на първобытны тѣ гласны и съгласны и на проїзводны тѣ отъ тѣхъ, и тѣѣ можиме ся *допипа*, тѣѣ да кажиме, до първобытны ꙗзыкъ чьловѣка, кой е съвременно появление съ него на свѣта и въ ко-го виждаме само то дѣйствие природы*).

Нека сега дойдиме пакъ на рѣчь тѣ *въ-ръ-нѣ-гъ*, *въ-ра-на-гъ*, въ гоѣхъ видѣхме първый и начялный ꙗ слогъ *въ* што значи; чястица та же *ръ* = *ра*, значи всѣкогы въ природность: *твърдина* или *движение твърдо и неупрѣдѣлно*, и въ колко то рѣчы ся находи тѣ, въ българскыи нашъ ꙗзыкъ, кату ги размысли и разсѣди чьловѣкъ по природному, ште види чи тѣи сички имѣтъ нѣ-какво си твърдо или неупрѣдѣлнаго движения значение, н. п. *грьмъ*, *порой*, *въ-търъ*, *хвърлямъ*, *берж*, *сърбамъ*, *карамъ* ся и други; нѣ тукъ трѣба да забѣлѣ-жиме чи и тѣи имѣтъ първобытно и приносно значение, какъ то на примѣръ *караѣ* или *карамъ* = правѣ да прави, кому каренныи слогъ е *кар* и значи *выжъ*, *гльчъ*, въ първобытность, нѣ зашто то *каране* то не е ставало другче, въ пър-вы тѣ времена, освѣнъ съ *выжъ*, за това *карамъ* има и значение то *je fais faire* = правѣ да прави, т. е. накарвамъ нѣкого си да прави нѣшто си, ако и пър-вобытно то му значение да е *выкамъ*. А чястица та *ла*, напротивъ, въ кол-ко то рѣчы ся находи, има едно тихо, мягко или умилно значение по при-родному. н. п. *мъж*, *лой*, *полтна*, *слынина*, *платъ*, *платно*, *постелѣа*, *плочъ* и други; нѣ и тукъ трѣба да забѣлѣжиме чи въ много рѣчы буква та *р*, е замянена въ *л*, а особито малки тѣ дѣца кога учѣтъ ꙗзыка подпадѣтъ въ това т. е. вмѣсту *р* проїзносѣтъ *л*, а и само то дълговѣчно влияние на врѣмя то и мѣста та е дѣйствовало на това измянение, штото въ такива рѣчы не ся види вѣкы забѣлѣжено то по-горѣ значение на слога *ла*, и въ тѣхъ рѣчы трѣ-ба да ся измяни на *ра*, за да можи да имъ [ся узнай първобытно то значе-ние. Примѣри: *кликъ*, *клепало*, *гльчъ*, кои въ първобытность сѣхъ: *крикъ*, *кре-пало*, *грьчъ*, имѣюшти коренъ слогъ *кър*, въ кого е значение то *выжъ*. Рѣчь та *миръ* = тишина, разіаснѣва твърдѣ добръ наше то мнѣние врѣху природно то значение на *ра* и *ла*. Тѣа какъ то ѣхъ видиме е съставена отъ два слога *ми* и *ръ*, първый слогъ е лично мѣстоймяние какъ то го видиме, второй же е *ра*, кой не подпада ни ти въ прѣдлозы тѣ, ни ти въ два та главны глагола, ни ти въ мѣстоймяныя та, какъ то выше казахме, нѣ кому значение то е упрѣдѣлено,

*) Нѣе сме говорили о тому въ обширность въ свѣчинение то си Ключъ бл-гарскаго ꙗзыка.